

Toplumun Sosyalizasyonu

Tarih: Aralık 1918.

Çevirmen: [Marksist Tutum](#)

MIA'dan Çeviri: 2005.

Şu anda başlamış olan proletarya devriminin sosyalizmi gerçekleştirmekten başka bir amacı ve sonucu olamaz. İşçi sınıfı her şeyden önce tüm politik devlet gücünü eline geçirmek için çaba sarf etmelidir. Ne var ki politik güç biz sosyalistler için sadece bir araçtır. Bu gücü uğrunda kullanmamız gereken amaç ise, tüm ekonomik ilişkilerin kökten değişimidir.

Bugün tüm zenginlikler –madenler, işyerleri ve fabrikalar olduğu kadar en büyük ve en iyi gayrimenkuller de– birkaç Junker'in ve özel kapitalistin elinde. İşçilerin büyük kısmı, çok çalışma karşılığında, bu Junkerlerden ve kapitalistlerden, yaşayacakları cüzi bir ücret alıyorlar. Bugünkü ekonominin gayesi az sayıda aylağın zenginleşmesidir.

Bu gidişe dur denmeli. Bütün toplumsal zenginlik, derinlerde gizlenen ve yüzeydeki tüm doğal kaynaklarıyla toprak, tüm fabrikalar ve işyerleri sömürgeci ellerinden alınmalı ve insanlığın ortak mülkiyetine geçmelidir. Gerçek bir işçi hükümetinin ilk görevi, bir dizi kararnameyle en önemli üretim araçlarının ulusal mülk olduğunu ilan etmek ve onları toplumun kontrolüne vermektir.

Fakat asıl ve en zor vazife bundan sonra başlıyor: ekonominin tamamen yeni temeller üzerinde yeniden inşası.

Hali hazırda her işletmede üretim tek tek kapitalistlerin kendi inisiyatifine göre yürütülüyor. Neyin ne şekilde üretileceği, üretilen malların nerede, ne zaman ve nasıl satılacağı sanayici tarafından belirleniyor. İşçiler tüm bunları görmüyor, onlar sadece görevini yerine getirmesi gereken canlı makineler.

Sosyalist bir ekonomide bu tamamen farklı olmak zorundadır! Özel işveren ortadan kalkacaktır. O zaman üretim bir bireyin zenginleşmesi için değil, halkın çoğunluğunun her türlü ihtiyacını karşılayacak araçları sağlanması için yapılacaktır. Fabrikalar, işyerleri ve tarımsal işletmeler, buna uygun olarak, yeni bir bakış açısıyla yeniden organize edilmelidir:

İlk olarak: eğer üretimin amacı herkes için güzel bir hayat, bol yiyecek ve diğer kültürel geçim araçlarını sağlamak ise, o zaman emek verimliliğinin bugün olduğundan çok daha yüksek olması gerekir. Toprak çok daha fazla ürün vermeli, fabrikalarda en ileri teknoloji kullanılmalı, sadece en verimli kömür ve maden ocakları işletilmeli, vs. Dolayısıyla sosyalizasyon her şeyden önce sanayi ve tarımdaki *büyük işletmeler* yayılacaktır. Biz küçük çiftçinin ve zanaatkârın elinden zar zor geçindiği küçük toprak parçasını ve atölyeyi almak istemiyoruz ve buna ihtiyacımız da yok. Onlar zamanla bize gönüllü olarak katılacaklar ve sosyalizmin özel mülkiyete göre değerini kabul edecekler.

İkinci olarak; toplumdaki herkesin zenginliklerden yararlanabilmesi için herkes çalışmak zorundadır. Ancak eli ve beyni ile topluma yararlı işler gerçekleştiren kişiler, kendi ihtiyaçlarını karşılayacak araçları toplumdaki alım hakkını kazanabilirler. Birçok zengin sömürücünün şu an sürdürdüğü hazır yiyecek hayatı sona erecek. Küçük çocuklar, yaşlı ve hastalar dışında, çalışabilecek herkes için *genel çalışma zorunluluğu* sosyalist ekonomide olmazsa olmaz bir husustur. Toplumun geri kalan büyük çoğunluğu, çalışmayacak durumda olan bu insanların bakımını – bugünkü değersiz sadakalarla değil, cömert koşullarda– derhal sağlamak, çocukların kamusal bakımını, yaşlıların zevk alacakları bir bakımı, hastalar için kamusal sağlık bakımını vs. üstlenmek zorundadır.

Üçüncü olarak, aynı bakış açısıyla, yani toplumun genel refahı için, hem üretim araçlarının hem de işgücünün idaresinde hassas ve tutumlu olunmalıdır. Bugün nereye gidersek gidelim göreceğimiz israf sona erdirilmelidir. Doğal olarak sosyalist toplumun cinayet silahlarına ihtiyacı olmadığı için tüm *savaş ve mühimmat sanayii* ortadan kaldırılmalı ve bunun yerine buralarda kullanılan değerli malzeme ve insan emeği yararlı ürünler için istihdam edilmelidir. Aylak zenginler için her türlü gösterişli malı üreten *lüks tüketim malları sanayileri* de özel hizmetçilikle birlikte ortadan kalkmalıdır. Buralara bağlanan bütün insan emeği için daha değerli ve yararlı bir iş bulunacaktır.

Eğer bu şekilde herkesin herkes için, kamu yararı ve çıkarı için çalıştığı bir işçi toplumu kurarsak, işin kendisinin çok farklı bir şekilde organize edilmesi gerekir. Bugün sanayide, tarımda ve ofisteki iş, proleterler için çoğunlukla işkence ve yüktür. İnsanlar işe sadece gitmek zorunda olduğu için gidiyorlar, zira aksi takdirde geçim araçlarını elde edemezler. Herkesin beraberce kendi refahları için çalıştığı sosyalist toplumda, işgücünün çalışma hayatındaki *sağlığı ve çalışma şevki* en önemli şeydir. Herkesin üzerine düşeni yaparken iyi vakit geçirebilmesi için, normal kapasiteyi aşmayan kısa çalışma saatleri, sağlıklı iş mekânları, her türden rehabilitasyon yöntemi ve iş çeşitliliği hayata geçirilmelidir.

Fakat bütün bu reformlar *uygun bir insan malzemesine* gereksinim duyar. Hali hazırda kapitalist, onun ustabaşısı veya gözetmeni elinde kırbağı ile işçilerin başında durmaktadır. Açlık, proleterleri Junker veya büyük çiftçi için çalışmak üzere fabrika veya büroya yönlendiriyor. İşverenler zamanın boşa harcanmamasına, malzemenin israf edilmemesine ve hem iyi hem de verimli iş çıkarılmasına dikkat eder.

Sosyalist toplumda eli kırbağı sanayicilerin varlığı sona erer. İşçiler kendi refahı ve yararı için çalışan özgür ve eşit insanlardır. Yani kendi başlarına, kendi inisiyatifleriyle çalışırlar, kamu varlıklarını israf etmezler ve en güvenilir ve dikkatli işi çıkarırlar. Her sosyalist kuruluş, kuşkusuz, ne yaptığını tam olarak bilen ve işlerin düzgün ilerlemesini, en iyi işbölümünün ve en yüksek verimliliğin elde edilmesini sağlayacak direktifler verebilen teknik yöneticilere ihtiyaç duyar. Artık mesele bu emirlere gönüllü olarak eksiksiz uymakta, disiplin ve düzeni sağlamakta ve zorluklara ve karışıklıklara yol açmamaktır.

Kısaca, sosyalist ekonomide işçi, açlığın kılıcı olmadan, kapitalist ve köle yöneticisi başında durmadan da, düzenli ve çok çalışabileceğini, disiplini koruyabileceğini ve elinden gelenin en iyisini yapabileceğini göstermek zorundadır. Bu da iç disiplin, entelektüel olgunluk, yüksek ahlâk, dürüstlük ve sorumluluk duygusu, proleterin tam anlamıyla bir iç yeniden doğuşunu gerektirir.

Sosyalizmi tembel, uçar, egoist, düşüncesiz, kaygısız insanlarla gerçekleştiremezsiniz. Sosyalist bir toplumun, kendi bulunduğu yerden, genel refah için tutku ve hevesle dolu, yoldaşı insanlar için fedakârlık ve duygudaşlıkla dolu, en zoru gerçekleştirmeye kalkışacak cesaret ve kararlılıkla dolu insanlara ihtiyacı vardır.

Bununla birlikte, böyle bir insan türünün gelişmesi için onlarca yıl ya da bir asır beklememize gerek yok. Şu anda, mücadelede ve devrimde, proleter kitleler gerekli idealizmi öğreniyorlar ve kısa sürede entelektüel olgunluğa erişecekler. Devrimi gerçek anlamda zafere ulaştırabilmemiz için aynı zamanda cesaret ve dayanıklılığa, içsel berraklık ve fedakârlığa ihtiyacımız var. Bizler bugün devrime yatkın savaşçıları yetiştirirken aynı zamanda yeni bir düzenin asli unsuru olarak gerekli olan geleceğin sosyalist işçilerini de yaratmış oluyoruz.

Özellikle işçi sınıfı gençliği bu vazifeler için yeterince niteliklidir. Gelecek nesil olarak, büyük bir olasılıkla, şimdiden sosyalist ekonominin gerçek temellerini oluşturmuş durumdadır. Onun işi, artık, insanlığın geleceğinin taşıyıcısı olma yüce misyonunu üstlenecek güçte olduğunu göstermektir. Koskoca bir eski dünya hâlâ devrilmeyi ve tamamen yeni bir tanesiye inşa edilmeyi bekliyor. Fakat biz bunu yapacağız değil mi genç arkadaşlar? Yapacağız! Tıpkı şarkıda söylendiği gibi:

Kuşlar kadar özgür olmak için,
Sayemizde boy veren şeyler hariç,
Elbette hiçbir eksikliğimiz yok, karıcığım, çocuğum!
Sadece zaman!
Aralık 1918

[Luxemburg Sayfasına Geri Dön](#)